

Arrest

nr. 120 410 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 29 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. MEULEMANS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2000 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, zonder identiteitsdocumenten over te maken.

Op 12 juli 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis). Hiertegen diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 20 juni 2002 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 januari 2005 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van oud artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2006 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 november 2006 nam de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis). Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het CGVS.

Op 11 mei 2007 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 juli 2007 ging het CGVS over tot een intrekking van de beslissing van 11 mei 2007.

Op 10 juli 2007 nam het CGVS een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 1305 van 21 augustus 2007 stelde de Raad vast dat het beroep doelloos was, gezien de intrekking van de beslissing 11 mei 2007.

Bij arrest nr. 2575 van 12 oktober 2007 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en verwierp aldus het beroep van verzoeker.

Op 17 maart 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 3 juli 2008 werd verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag, daar hij binnen de vijftien dagen geen gevolg had gegeven aan de oproep zich aan te bieden.

Op 11 september 2008 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 oktober 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, ingediend op 3 januari 2005, ongegrond verklaard. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 15 oktober 2008 nam verweerder een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de vierde asielaanvraag.

Bij arrest nr. 22 319 van 29 januari 2009 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 7 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van oud artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 14 april 2009 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 27 april 2009 nam verweerder een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de vijfde asielaanvraag.

Op 23 juni 2009 diende verzoeker een zesde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker werd geacht afstand te hebben gedaan van de asielaanvraag van 23 juni 2009, daar hij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproep zich aan te bieden.

Op 20 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 december 2010 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 21 februari 2011 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2011 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 november 2011 werd deze aanvraag door verweerder onontvankelijk verklaard.

Op 10 januari 2012 kreeg verzoeker opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2012 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 maart 2013 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ten indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 21 augustus 2000 in België verblijft, dermate aangepast zou zijn aan de Belgische samenleving, verschillende cursussen Nederlands volgde en de Nederlandse taal onder de knie heeft (zie meerdere attesten van inschrijving, beschrijving leerloopbaan), een inburgeringscursus volgde (zie attest van inburgering afgegeven door Onthaalbureau Inburgering Antwerpen op 02 maart 2009), een cursus maatschappelijk oriëntatie volgde (zie attest afgegeven door Onthaalbureau Inburgering Antwerpen), het openbaar vervoer gebruikt (zie abonnement), lid is van een fitnessclub (zie abonnementen), een rekening heeft bij Dexia — Belfius (zie bankkaart), uitermate werkwilgig is, tewerk gesteld kan worden mits hij over de nodige papieren zou beschikken (zie Arbeidsovereenkomst of bediensovereenkomst tussen TS BVBA en betrokkene, niet gedateerd), twee huurcontracten voorlegt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en vele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 22 augustus 2000, deze asielaanvraag werd afgesloten op 20 juni 2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23 oktober 2006 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd op 12 oktober 2007 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De derde asielaanvraag diende betrokkene in op 17 maart 2008, op 03 juli 2008 wordt betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag daar hij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproep zich aan te bieden op 26 maart 2008. Op 11 september 2008 dient betrokkene een vierde asielaanvraag in, deze werd op 15 oktober 2009 afgesloten met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de vijfde asielaanvraag, ingediend op 14 april 2009, werd afgesloten met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op datum van 27 april 2009. Op 23 juni 2009 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in, op 02 oktober 2009 wordt betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken geacht

afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag daar hij binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf aan de oproep zich aan te bieden op 29 juli 2009. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden en verbleef tussen de verschillende asielaanvragen lange periodes illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 9 maand 29 dagen voor de eerste, 11 maand 19 dagen voor de tweede, 3 maand 16 dagen voor de derde, 1 maand 4 dagen voor de vierde, 13 dagen voor de vijfde en 3 maand 9 dagen voor de zesde asielaanvraag was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene voegt een aantal algemene artikels in verband met mensenrechten toe aan zijn verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).

Betrokkene legt ook een aantal foto's van zichzelf tijdens demonstraties voor, hij verzuimt echter aan te tonen waarom zijn deelname aan die manifestaties/demonstraties hem zouden verhinderen naar zijn land van herkomst terug te keren."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de GW. Hij voert tevens de schending aan van de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 alsook van de artikelen 3, 8 en 22 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Aangezien artikel 9 bis duidelijk voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) :

"zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst."

Aangezien verzoeker nochtans drie (nieuwe) omstandigheden heeft aangebracht welke maken dat het voor hem persoonlijk bijzonder moeilijk is om terug te keren, nl

- Hij beschikt van sedert de aanvraag tot op heden over een bediendenovereenkomst van onbepaalde duur bij de BVBA TS als winkelbediende aan een bruto inkomen van 1 500 euro per maand en zal bij een gedwongen terugkeer deze arbeidsbetrekking verliezen in crisistijd.

- Hij heeft tal van internetartikelen voorgebracht waaruit blijkt dat personen die ageren tegen het regime in Iran onmenselijk worden behandeld wat een schending van artikel 3 van het EVRM zal inhouden waarbij hij aan de hand van foto's heeft aangetoond dat hij ook in België zijn anti-regime activiteiten op persniveau heeft verder gezet door deel te nemen aan demonstraties.

- Hij heeft dermate nauwe sociale banden met België opgebouwd gedurende zijn 13 jarig verblijf in België wat maakt dat een onderbreking van het verblijf een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte naar het asiel verleden verwezen terwijl er thans minstens drie nieuwe elementen worden voorgebracht :

- Een arbeidsovereenkomst

- De verdere deelname aan demonstraties

- De verder opgebouwde sociale relaties die blijken uit meer dan 10 nieuwe verklaringen waarbij ondertussen het verblijf van verzoeker in België op 13 jaar dient te worden gerekend.

Dat al deze elementen door DVZ worden beoordeeld als elementen voor behandeling van het dossier ten gronde terwijl uit het verzoekschrift blijkt dat het gaat om elementen als bewijs waarom de aanvraag in België dient te gebeuren. Dat duidelijk werd gesteld : "Uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in het land van herkomst onmogelijk maken" waarbij ook in de inventaris naar de internet artikelen werden verwezen en de sociale relaties in België). Aangezien in de RS meermaals is gesteld dat wanneer de grondvoorwaarden aanwezig zijn de aanvraag prima facie ontvankelijk dient te worden

verklaard zodat elementen ten gronde tevens een bijzondere omstandigheid uitmaken. Dat in de bestreden beslissing maw er duidelijk tekort wordt geschoten aan de materiële motiveringplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Hij beschikt over een bediendenovereenkomst van onbepaalde duur bij de BVBA TS Aangezien verzoeker de aanvraag regularisatie heeft ondersteund met het voorbrengen van een arbeidsovereenkomst, wat een nieuw element uitmaakt, in tegenstelling tot de vorige aanvragen 9bis van de VW. Dat de onderbreking van de mogelijkheid effectief tewerkgesteld te worden een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt nu de werkgever dan na een tijdspanne van toch wel 6 tot 12 maanden een andere arbeider zal in dienst nemen. Zie Raad van State van 28 juni 2002, nr. 108 561, TVR 2003, nr. 4. Dat hierbij dan nog moet van uitgegaan worden dat, gelet op het asielverleden van verzoeker, deze probleemloos een aanvraag zou kunnen indienen in het land van herkomst, quod non, zie stuk 36 van de aanvraag : personen die tegen het regime ageren zullen veroordeeld worden tot de dood.

Dat het maw niet zal gaan om een tijdelijke verwijdering maar verzoeker in België eenvoudigweg nooit zal toegelaten worden ! Aangezien immers in het verleden door DVZ personen die een arbeidsovereenkomst hebben voorgebracht wel degelijk werden geregulariseerd zodat hierdoor niet alleen het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden maar ook het gelijkheidsbeginsel (artikel 10, 11 en 191 van de GW)(de anti-discriminatiewet).

Dat kan verwezen worden naar volgende dossiers :

- Zie E. K. H. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract
- Zie S. A. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract
- Zie S. M. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract
- Zie R. S. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract
- Zie E. H. R. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract
- Zie M. A. ([...]), alleenstaande man, met arbeidscontract

Dat ook niet kan gesteld worden dat het gaat om arbeid die niet binnen legaal verblijf kan worden verstrekt daar DVZ een verblijf kan verstrekken onder voorbehoud van effectieve tewerkstelling na aanvraag van een arbeidskaart.

Dat uit bovenvermelde dossiers blijkt dat DVZ zulks wel heeft gedaan. Dat DVZ evenwel op geen enkele wijze tot motivering overgaat waarom het voorbrengen van een arbeidsovereenkomst geen bijzondere omstandigheid is noch waarom dit geen gegrond element is om te regulariseren. Dat er derhalve een ernstig schending is van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gezien deze overwegingen in de bestreden beslissing absoluut niet werden gemaakt.

2. De deelname aan demonstraties

Aangezien verweerster zeer goed op de hoogte is van het asioldossier nu zij verwijst naar de in het verleden gevoerde procedures. Dat het algemeen geweten is dat wanneer er wordt geprotesteerd tegen het regime in Iran of via de pers/openbaar buiten Iran de persoon in kwestie ernstige folteringen, onmenselijke straffen en onzekere toekomst te wachten staat bij gedwongen repatriëring of zelfs vrijwillige terugkeer. Dat in meerdere asioldossiers DVZ zelf verwijst naar de door haar gekende algemene informatie. Dat DVZ in haar bestreden beslissing trouwens toegeeft dat verzoeker op foto's in het kader van demonstraties in België is te herkennen zodat verzoeker ook het persoonlijk karakter aantoonde van de gevaarlijke situatie die hem te wachten staat. Dat hierdoor artikel 3 van het EVRM indien verweerster geen rekening wenst te houden met deze situatie, waarvan zij zéér goed op de hoogte is. 3. Verzoeker heeft nauwe sociale banden met België aangetoond. Aangezien verzoeker onbetwistbaar nauwe sociale banden met België heeft aangetoond wat alleen al blijkt uit het uitvoerig gestoffeerd dossier aan de hand van bijna 40 overtuigingsstukken.

Aangezien artikel 8 van het EVRM stelt : Aangezien art. 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de mens duidelijk is geschonden nu ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie en gezinsleven alsook zijn woning en correspondentie zonder enige inmenging van welk openbaar gezag ook tenzij vanzelfsprekend er een schending zou zijn van de nationale veiligheid, de openbare orde of het economisch welzijn van het land ter voorkoming van strafbare feiten; Dat zulks een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht nu de door verzoekster aangehaalde elementen niet naar behoren werden onderzocht of er een motivering in dit verband is terug te vinden in de bestreden beslissing. Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt d.d. 22 april 1998, T. Vreemd. 1998, 49

"Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten. "

Aangezien verzoeker beschikt over een blanco strafregister, een lopende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur zodat een schending van art. 8 enkel is toegestaan indien de schending in verhouding staat tot de maatregelen die de overheid wenst te nemen, ni. inzake de uitwijzing;

Dat verzoeker tevens NOOIT OCMW steun heeft genoten. Aangezien verzoeker DVZ ook wijst op artikel 43 alinea 1,2 van VW waarbij duidelijk wordt gesteld: "De toegang en het verblijf kunnen niet geweigerd worden aan burgers van de Unie en aan de leden van hun familie dan om die redenen van openbare orde, nationale veiligheid en openbare gezondheid en dat in de volgende grenzen. " "2° De maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid moeten het principe van de evenredigheid eerbiedigen en uitsluitend steunen op het persoonlijk gedrag van het betrokken individu. Het bestaan van voorafgaande strafrechtelijke veroordelingen kan op zich zelf zulke maatregelen niet rechtvaardigen. Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de gemeenschap. Rechtvaardigingen die niet rechtstreeks aan het betreffende individueel geval verbonden zijn of die rekening houden met redenen van algemene bescherming kunnen niet worden weerhouden". Dat verzoeker verwijst naar een arrest van 31 januari 2006 (C-503/03) waarbij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen naar zijn constante rechtspraak verwijst o.m. op het feit dat: "Het beroep door een nationale overheid op het begrip van de openbare orde veronderstelt in elk geval het bestaan, buiten de sociale storing, die elke inbreuk in de wet vormt, een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de gemeenschap schaadt en verwijst o.m. naar: RUTILI (36/75 van 28 oktober 1975), punt 28; BOUCHEREAU (30/77 van 27 oktober 1977), punt 35, evenals ORFANOPOULOS en OLIVERI (C-482/01 en C-493/01 van 29 april 2004), punt 66)".

Aangaande de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt in eerste instantie met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de integratie van verzoeker, met verwijzing naar het feit dat verzoeker reeds sinds 21 augustus 2000 in België verblijft, verschillende cursussen Nederlands volgde en de taal onder de knie heeft, een inburgeringscursus volgde, alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie, lid is van een fitnessclub, een bankrekening heeft, werkwilgig is, tewerkgesteld kan worden mits hij over de nodige papieren zou beschikken met verwijzing naar de ongedateerde arbeidsovereenkomst, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en huurcontracten voorlegt. Verweerder stelt dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Verweerder wijst op het feit dat verzoeker wist dat zijn verblijf maar werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Er wordt ingegaan op de algemene artikels die verzoeker heeft voorgelegd inzake de schending van de mensenrechten en op de foto's die verzoeker van zijn deelname aan manifestaties heeft voorgelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder op geen enkele wijze tot motivering overgaat waarom het voorbrengen van een arbeidsovereenkomst geen bijzondere omstandigheid uitmaakt, noch waarom dit geen gegronde element is om te regulariseren, kan de Raad niet volgen. Vooreerst dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Wanneer verweerder van oordeel is dat de aanvraag niet ontvankelijk is, dient hij geen uitspraak te doen over de grond van de zaak en bijgevolg dient hij in het kader van de ontvankelijkheid geenszins te motiveren waarom de arbeidsovereenkomst (*in casu* is er echter geen arbeidsovereenkomst doch een arbeidsbelofte) geen "gegronde element is om te regulariseren". Verzoeker kan dan ook geenszins

gevolgd worden waar hij stelt dat in *“rechtspraak meermaals is gesteld dat wanneer de grondvoorwaarden aanwezig zijn de aanvraag prima facie ontvankelijk dient te worden verklaard zodat elementen ten grond tevens een bijzonder omstandigheid uitmaken.”* Verzoeker laat bovendien na een referentie van rechtspraak te preciseren en het moet aangestipt worden dat de rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Wat betreft de buitengewone omstandigheid motiveert verweerder dat *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.”* Hiermee is voldaan aan het normdoel van bovenvermelde wet van 29 juli 1991. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10, 11 en 191 van de grondwet vergen *in casu* een onderzoek van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door [de Minister] of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit voormelde bepalingen volgt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip *“buitengewone omstandigheden”*.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, zijn omstandigheden die een

tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen, aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd - weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak - : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS december 2009, nr. 198 769).

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij onder het kopje “1) *uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in het land van herkomst onmogelijk maken*” het volgende heeft aangevoerd: “*beschikt over een arbeidsovereenkomst. Dat meermaals door de Raad van State werd beslist dat een schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat kan worden verwezen naar de rechtspraak ...; dat verzoeker inderdaad kan worden tewerkgesteld bij de firma TS bvba voor 12 maanden*”.

Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij drie buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd. De elementen betreffende zijn integratie werden aangevoerd als elementen betreffende de gegrondheid van zijn aanvraag. Wat betreft de tal van internetartikelen waarnaar verzoeker verwijst, rept verzoeker hier met geen woord over onder de uiteenzetting van zijn buitengewone omstandigheden. Hij heeft deze artikelen en enkele foto's gewoon toegevoegd als stukken aan zijn aanvraag zonder verdere uitleg.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de arbeidsovereenkomst merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag stelt dat “*tewerk KAN gesteld worden*”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een ongedateerde arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Er staat duidelijk: “*de overeenkomst gaat in op .../.../2012 voor een duur van twaalf maanden*.” Tot slot vermeldt de arbeidsovereenkomst: “*opgesteld in drie exemplaren, te ...op ...*” Er is geen tijds-, noch plaatsaanduiding. Dit ging dus duidelijk om een aanbod van tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat nadien toch op een bepaalde datum deze arbeidsovereenkomst effectief werd uitgevoerd of wanneer verzoeker effectief zou begonnen zijn met diens tewerkstelling bij de BVBA. Wat betreft het arrest van de Raad van State waar verzoeker naar verwijst, blijkt duidelijk dat in deze het onbetwist was dat verzoeker wel effectief te werk gesteld was en dat diens arbeidsovereenkomst een aanvang had genomen tijdens de periode waarin diens asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard en het gegrondheidsonderzoek liep en dus legaal was op het grondgebied. *In casu* is dit niet het geval. Bijgevolg heeft verweerder de situatie correct beoordeeld en niet onredelijk besloten dat verzoeker “*tewerk gesteld kan worden mits hij over de nodige papieren zou beschikken (zie Arbeidsovereenkomst of bediendenovereenkomst tussen TS BVBA en betrokkene, niet gedateerd), [...] « , en dat dit « verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend ».*

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Daar de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet in andere zin worden uitgewerkt dan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, meent de Raad dat kan volstaan worden met verwijzing naar de bespreking van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst er tevens op dat in het verleden DVZ personen die een arbeidsovereenkomst hebben voorgebracht wel degelijk werden geregulariseerd. Hij meent dat bijgevolg het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, alsook de artikelen 10, 11, 191 van de grondwet en de anti-discriminatiewet zijn geschonden.

Het gelijkheidsbeginsel alsook de artikelen 10 en 11 van de grondwet vereisen inderdaad dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

De verzoeker brengt geen voldoende concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een situatie gelijkaardig aan deze van hemzelf, op een andere wijze werden behandeld. De verwijzing naar de stukken 3 tot en met 8 bij het verzoekschrift volstaan niet. Uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat de situatie van die vernoemde personen gelijkaardig is aan de situatie waarin de verzoeker zich bevindt. Immers, uit de stukken blijkt niet dat de betrokkenen werden geregulariseerd. Het enige wat blijkt is dat al deze personen in de periode van de "instructie" van 19 juli 2009, zijnde tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat de Dienst Vreemdelingenzaken communiceerde aan die mensen dat zij een arbeidscontract hebben voorgelegd en dat de DVZ, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zou geven aan de gemeente tot afgifte van een BIVR. Verzoeker heeft echter geen arbeidscontract voorgelegd, maar een aanbod van tewerkstelling. Bovendien kan hieruit niet opgemaakt worden welke buitengewone omstandigheden deze mensen in hun aanvraag hebben vermeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel, noch van de artikelen 10 en 11 van de grondwet of het rechtszekerheidsbeginsel, wordt aangenomen.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 191 van de grondwet en van de antidiscriminatiewet, wordt dit niet in andere zin toegelicht dan het onderdeel waarin de schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de grondwet wordt aangevoerd, zodat kan worden volstaan met verwijzing naar de bespreking van deze aangevoerde schendingen.

Het tweede gegeven waar verzoeker naar verwijst, betreft zijn verdere deelname aan demonstraties, die hij met foto's bij de aanvraag heeft aangetoond. Hij stelt dat het algemeen geweten is en uit zijn voorgelegde internetartikelen blijkt dat personen die via de pers of openbaar ageren tegen het regime van Iran gefolterd of onmenselijk worden behandeld wat een schending van artikel 3 van het EVRM zal inhouden. Hij meent tevens dat gelet op zijn asielverleden het uitgesloten is dat hij zijn aanvraag in zijn herkomstland kan indienen, aangezien personen die tegen het regime ageren veroordeeld worden tot de dood. Hij betwist het karakter van de tijdelijke verwijdering om zijn aanvraag in te dienen omdat hij in België niet zou toegelaten worden.

Hierbij dient vooreerst te worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd vermeld, met name dat verzoeker dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag. Hij heeft enkel wat internetartikelen en foto's toegevoegd zonder enige verdere verduidelijking. Evenwel heeft verweerder deze elementen beoordeeld in de bestreden beslissing, doch heeft hij geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd door verzoeker geenszins enig risico op foltering of onmenselijke behandeling ingeroepen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Zoals verweerder in de bestreden beslissing terecht opmerkt, had verzoeker bij de aanvraag inderdaad foto's gevoegd van zichzelf tijdens demonstraties, maar verzuimde hij enigszins te duiden waarom zijn deelname aan manifestaties hem zouden verhinderen naar zijn herkomstland terug te keren. Bovendien moet erop gewezen worden dat het CGVS in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoeker zijn « *réfugié sur place* » profiel reeds onderzocht en dat zowel het CGVS als de Raad in zijn arrest nr. 2575 van 12 oktober 2007 niet aangenomen hebben dat deze activiteiten aanleiding gaven tot een aannemelijke gegrontheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals onder meer in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad - wat die aanvraag betreft - zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve - zonder het principe van het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden - niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Van dit beginsel kan enkel worden afgeweken wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Verzoeker legde bij de aanvraag *in casu* enkel enkele ongedateerde foto's voor, waaruit dus niet kan opgemaakt worden of dit manifestaties betreft die dateren van na het arrest van de Raad. De door verzoeker voorgelegde internetartikelen getuigen inderdaad van een zeer repressief beleid naar mensen die dit beleid afkeuren, maar verzoeker liet na in zijn aanvraag en in het verzoekschrift op afdoende wijze te duiden in welke mate zijn profiel overeenstemt met dat van de slachtoffers in de artikelen, zodat een begin van bewijs en een concreet op zijn situatie betrokken feit ontbreekt, dermate dat er nu een andere interpretatie van zijn risico op grond van artikel 3 van het EVRM zou gemaakt zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder door het asielverleden en de foto's voldoende op de hoogte was van het risico voor verzoeker en dat het algemeen geweten is dat wanneer men protesteert tegen het Iraans regime in het openbaar of via de pers, men ernstige folteringen riskeert, herhaalt de Raad dat omtrent diens asielrelaas als « *réfugié sur place* » reeds een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM is gebeurd en stipt de Raad aan dat de foto's wel van een openbaarheid getuigen van diens deelname aan protestacties, maar geenszins van protest dat werd opgenomen in de pers, wat geheel niet hetzelfde is. Bovendien volstaat het algemeen bekend feit van het zeer repressief beleid in Iran niet om aan te nemen dat elke Iraniër die deelgenomen heeft aan een kritische manifestatie ten aanzien van het regime, zonder verdere duiding in de tijd of aangaande de specifieke rol van de verzoeker, een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Als derde element wijst verzoeker naar de nauwe sociale banden die hij met België heeft aangetoond met zeer talrijke overtuigingsstukken en meent hij dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Hij wijst tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht omdat in de bestreden beslissing hieromtrent geen motivering is terug te vinden. Hij wijst vervolgens op een blanco strafregister en op een "lopende" arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur zodat een schending van artikel 8 van het EVRM volgens hem enkel is toegestaan indien deze in verhouding staat tot de maatregelen die de overheid wenst te nemen, nl. een uitwijzing. Verzoeker meent eveneens te kunnen verwijzen naar artikel 43, al. 1, 2 van de vreemdelingenwet aangaande toegang en het verblijf van Unieburgers en hun familieleden. Hij verwijst tot slot naar rechtspraak van het HvJ inzake beslissingen gebaseerd op het argument van de openbare orde.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevergeefs aan dat de materiële motiveringsplicht zou geschonden zijn omdat de door verzoeker aangehaalde elementen niet naar behoren zouden zijn onderzocht of er geen motivering in verband met de evenredigheidsstoets van artikel 8 van het EVRM werd gedaan. De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk alle door verzoeker aangehaalde elementen die hij als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, in zijn aanvraag heeft onderzocht en beantwoord. Er weze aangestipt dat verzoeker in diens aanvraag geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM had aangevoerd en dat hij de elementen betreffende zijn integratie als elementen betreffende de gegrondheid van zijn aanvraag heeft aangevoerd. Het is dan ook evident dat verweerder zich heeft beperkt tot de vaststelling dat de aangevoerde elementen betreffende zijn integratie in onze samenleving eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet, doch niet verantwoordt waarom de aanvraag in België wordt ingediend. Deze vaststelling is geenszins kennelijk onredelijk, nu verzoeker deze elementen in zijn aanvraag zelf heeft geduid als elementen betreffende de gegrondheid van zijn aanvraag.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker heeft geen gezinsleven aannemelijk gemaakt. Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoeker om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoeker *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven heeft aannemelijk gemaakt, dient te worden nagegaan of er sprake is van een inmenging in het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaqim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de vreemdelingenwet en bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EVRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die immigratie betreft, de factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt verder gezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten). Een ander belangrijk punt is te weten of het privéleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken persoon wist dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker nooit over enig langdurig verblijfsrecht heeft beschikt. Verweerder wijst immers in de bestreden beslissing op de het feit dat verzoeker wist dat zijn verblijf maar tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en op het feit dat tussen de zes verschillende asielaanvragen, verzoeker lange periodes illegaal in België verbleef. Verzoeker behoorde aldus te weten dat zijn situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Niettegenstaande dat al zijn asielaanvragen werden afgewezen en hem verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft hij er voor geopteerd om zijn illegaal verblijf te bestendigen en heeft hij in deze omstandigheden het privéleven waarnaar hij verwijst, ontwikkeld. Een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf, leidt niet tot positieve verplichtingen voor de staat in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de nauwe sociale banden wijst de Raad vooreerst op rechtspraak van de Raad van State die meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij deze niet kan behouden. De moderne communicatiemiddelen laten het toe om contacten te onderhouden. Bovendien houdt de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen verbod in om het Belgisch grondgebied te betreden. Wat betreft de lopende arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur waarnaar verzoeker verwijst, herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een gedateerde arbeidsovereenkomst met duidelijk aangegeven aanvangsdatum aan verweerder werd voorgelegd. Het enige wat de Raad kan bemerken, is een aanbod van tewerkstelling voor bepaalde duur van 12 maanden, zoals gevoegd bij de aanvraag. Verzoeker kan zich dus bezwaarlijk op dit aanbod van tewerkstelling baseren om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Waar verzoeker tot slot wijst op artikel 43, al. 1, 2 van de vreemdelingenwet, meent de Raad dat deze verwijzing niet dienstig is. De aanhef van het artikel luidt immers als volgt: *“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken »* *In casu* is het duidelijk dat verzoeker geenszins een Unieburger is, noch een familielid van een Unieburger. De strikte interpretatie die het Hof van Justie bijgevolg in zijn rechtspraak aangaande Unieburgers en hun familieleden bij weigeringen van verblijf gestoeld op de openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid heeft ontwikkeld, is dus geenszins van toepassing *in casu*. Deze interpretatie kan dan ook niet naar analogie worden toegepast in de context van het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in zijn privéleven inhoudt.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet wordt in het geheel niet toegelicht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Ten overvloed vermeldt de Raad dat dit artikel betrekking heeft op de bevoegdheid van het CGVS om een internationale

beschermingsstatus al dan niet toe te kennen. *In casu* betreft dit geenszins een dergelijke bestreden beslissing, zodat de schending ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU